

[Aksel Larsen.]

Jeg henstiller samtidig til overvejelse, hvorvidt man ikke burde fastsætte et større vederlag for syns- og skønsmand. Dem vil man jo give i tærepenge 4 kr., når fraværelsen fra hjemmet ikke varer 4 timer. Jeg synes også, at dette er for lidt, men jeg erkender, at jeg personlig har for lidt begreb om, hvor meget det kræver at være syns- og skønsmand, og tiden har ikke tilladt mig at sætte mig tilstrækkeligt ind i det — det er jo ikke så længe siden, vi fik lovforslaget forelagt —, så derfor vil jeg gerne, at de, der måtte være mere sagkyndige, danner sig en mening og udtaler sig.

Jeg har ikke noget imod, at man søger dette lovforslag gennemført meget hurtigt, og jeg ser det gerne gennemført i denne samling, og altså inden vi rejser hjem. Jeg stiller ikke noget krav om udvalgsbehandling, men jeg henstiller, at man forbedrer lovforslaget på de punkter, jeg her har omtalt, og for at der ikke skal være nogen misforståelse, skal jeg gøre opmærksom på, at hvis ikke andre vil, så vil vi i hvert fald stille ændringsforslag til retsplejelovens §§ 97 og 192, altså til den affattelse, disse paragraffer skulle have ifølge det her forelagte lovforslag. Vi vil samtidig benytte den tid, der måtte blive forundt os mellem første og anden behandling, til at overveje, hvorvidt det ikke også er nødvendigt at stille ændringsforslag til paragraffen om godtgørelse til syns- og skønsmand. Jeg henstiller såvel til den højærede minister som til de øvrige partier, at man stiller sig velvilligt overfor tanken om den nødvendige forbedring af de pågældende vederlag.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Jeg takker de ærede ordførere for den velvillige modtagelse, som de har givet lovforslaget.

Til det ærede medlem fru Edel Saunte vil jeg gerne sige, at de, jeg kan vel sige ulykkelige, forhold, som landsretterne har måttet arbejde under, og som har medført, at der sker en betydelig forhaling i det tempo, hvori domssagerne kommer for retten, har, så længe de har stået på, beskæftiget også justitsministeriet. Vi har set det som en opgave at gøre, hvad der var muligt for at få forsinkelserne, forhalingerne bragt ned til det mindst mulige. Der er dog forhold, som har spillet ind dér. På den ene side er der muligheden for at forøge dommernes antal i landsretten ved konstitution. Det har vi gjort i det omfang, som man kan se af bemærkningerne til lovforslaget. Men derved er der den vanskelighed, at den kreds, hvorfra man kan tage de konsti-

tuerede dommere, jo efter sagens natur er forholdsvis begrænset, og der er det hensyn at tage, at man jo heller ikke kan blotte underretterne ved at berøve dem et for stort antal af deres fuldmægtige — det er for en stor del derfra, man får de konstituerede —, fordi også underretternes virksomhed skal kunne gå nogenlunde gnidningsfrit. Den anden side af problemet, som har voldt vanskelighed, er noget så prosaisk som muligheden for at skaffe retslokaler. Man har benyttet alle de udveje, som det har været muligt at benytte. Det ligger ministeriet, det ligger også mig personlig på sinde at søge så hurtigt som muligt, når nu de ekstraordinære sager ebber ud, at få afviklet den overbelastning, den pukkelt, som har hævet sig op. Det er også min tanke, hvis den hjemmel, vi har i den gældende lovgivning til konstitutioner, ikke viser sig tilstrækkelig, når de særlige sager falder bort, at komme igen og søge hjemmel til et så stort antal konstitutioner, at vi hurtigst muligt kan komme under normale forhold.

Det ærede medlem hr. Thestrup gjorde nogle bemærkninger om de betænkeligheder, man kan have ved i for stort omfang at benytte konstituerede dommere, når man ser hen til vor forfatnings bestemmelser om dommeres uafhængighed, en betragtning, som jeg er ganske enig i. Men jeg må have lov at sige, at det er den hårde nød, der har tvunget os til at følge de retningslinier, vi har fulgt, og den del af lovforslaget, som berører dette problem, tilsigter jo netop at få tilvejebragt hjemmel for at begrænse benyttelsen af konstitutioner.

Det spørgsmål, som det ærede medlem rejste om retskredsens størrelse, om deling, opfattede jeg nærmest som et hjertesuk i almindelighed. Det er jo et spørgsmål, som kan give anledning til mange overvejelser af den ene og den anden art, også af finansiell karakter, og jeg forstod det også sådan, at det var blot tanken at pege på det. Jeg skal være opmærksom på det, men ikke bringe det ind netop i den foreliggende sag.

Det ærede medlem hr. Holm gjorde nogle bemærkninger om de principper, som er lagt til grund ved ændringsforslaget til § 6 om vederlag og rejsegodtgørelse til sø- og handelskyndige dommere. Ja, jeg skal ikke nægte, at man kan gøre sig forskellige principielle overvejelser dér, men jeg må have lov at pege på, at § 6 jo ikke gælder de sø- og handelskyndige dommere ved sø- og handelsretten. Den finder anvendelse på sø- og handelskyndige dommere i de tilfælde, hvor sådanne meddommere benyttes ved landsretterne, og jeg skal tillade mig at hen-